

[גלריה](#) [אמנות](#) [ביקור סטודיו](#)

ביקור סטודיו אצל נירה פרג

החדר שבו היא יוצרת הוא כמו מבצר מבולגן, אבל הסטודיו האמיתי של האמנית נירה פרג נמצא בכלל על שרת המפות של גוגל

אלי ערמון אזולאי

25.11.2011

הסטודיו של האמנית נירה פרג אמנם נמצא בדירתה אך היא מרבה לנסוע לחו"ל ועובדת בו רק בתקופות מסוימות. פרג מדמה את הסטודיו שלה לכספת - מקום פרטי וסגור שבתוכו היא מפקידה דברים יקרי ערך, כמו מחשבות ורעיונות ודוקומנטים התומכים בהם. אחת לכמה זמן היא שולחת יד לכספת ונותנת למקריות לכוון אותה, ולזמן לעשות את שלו.

ברחוב קטן במרכז תל אביב, סמוך לים, ממוקם בניין הדירות שבו מתגוררת נירה פרג, בת 42. זהו בניין תל-אביבי טיפוסי. דירתה המוארת מרובת חלונות גדולים, וכוללת מרפסת היוצאת מהסלון. הסטודיו נמצא בחדר הסמוך לסלון, פונה מזרחה, ועץ דקל גדול בחלוננו ממסך מעט את הרחוב ואת הבניין ממול. פרג מתגוררת בדירה זו כעשר שנים והיא עברה לאחרונה לחדר הזה ממיקומו הקודם, איפה שנמצא כעת חדר השינה. "הסטודיו היה בכל חלל בדירה בהתאם לצרכי הגרים בה והפרויקטים, ולבסוף החלטתי להעביר אותו לחדר הקדמי על מנת שישמר קשר עם החוץ".

גם הקיר מימין וגם זה משמאל מהווים מעין מקרא מקום למחשבות ולתהליכי העבודה של פרג. משמאל, מעמד מדפים גדול וגבוה מכיל בתוכו קופסאות רבות שבהן מאוחסנים חומרי עבודה על גבי קלטות וידאו, דיסקים וכוננים; בארגזים ובתיקיות אחרות זרוקים מאות רפרנטים שאותם פרג אוספת מזה שנים.

"נורא קשה לי עם ייצוג חומרי של הנושאים שאני מתעסקת אתם. מפריע לי שאני מייצרת מהם חומר - אפילו צילום הוא חומר, הוא ממוסגר, הוא ארוז וכו'. הייתי רוצה סטודיו בלי חומרים. גם המחשב הוא סוג של חומרות". עם זאת, היא מספרת: "אני אוגרת מסמכים נדירים שמצאתי, גזירי עיתון, תצלומים, ומאחסנת אותם, אורזת אותם. אני יודעת שהם שם ומדי פעם שולחת יד ושולה משהו. אני חוזרת הרבה פעמים למשהו שמצאתי לפני עשר שנים."

אחת הדוגמאות לכך היא תמונת פולאריויד מתוך סדרה שצילמה בירושלים ב-1999, בתקופה שבה גרה בעיר. פרג מסבירה שבשונה מהשנים האחרונות, שבהן מיעטה לצלם את ירושלים עצמה אלא יותר את הנוכחות שלה בעיר, בסדרה היא ביקשה מעוברי אורח לצלם אותה כשהיא מתרוממת מעט מעל הקרקע בקפיצה קלה. "יש משהו בירושלים שהיקשה עלי להישאר באדמה, משהו שגרם לי לרחף."

פרג בחרה להצטלם באזורים מקודשים לשלוש הדתות אך גם באזורים תיירותיים וחילוניים וכן בסמוך לתוכנית ההמשך של בצלאל, שבה למדה. "עניין אותי לחשוב על טריטוריה שעסוקה בלקדש את עצמה, דבר שמעסיק אותי מאז ועד היום". היא הצטלמה כך בכניסה למאה שערים, בכניסה לשכונת הבוכרים, בכניסה לבצלאל, לשוק מחנה יהודה ועוד.

התמונות התאפסנו אצלה מאז שצילמה אותן ורק כששבה משהות בת שנתיים בגרמניה, ב-2007, יצא לה לראותן בשנית, ומתוך המפגש המחודש נוצרה עבודת הווידאו שלה "שבת 2008". הנבירה הזו "בכספת" אינה מאורגנת, התכולה שנאספת ומצטברת אינה מסודרת, מקוטלגת או ממוינת כלל. "זה מעין בור שלתוכו אני מושיטה את התודעה, והמקריות מאפשרת את המציאה הבאה. מעניין להסתכל על מה הסתכלתי כמה שנים קודם לכן."

לדבריה, "המבצר הזה שהדברים מגיעים אליו ומתאחסנים בו, לא הופכים אותו ללא חשוב. הסטודיו הוא לא רק דבר טכני עבורי. כמו כן יש סדר מאוד פרטי בכל הבלגן הזה". הסטודיו הקלאסי כביכול, היכן שהדברים נוצרים, נמצא מבחינתה באפליקצית "Book Marks" של גוגל-מפות. פרג מעידה על עצמה שהיא אינה מסתובבת עם מצלמה, אלא מסמנת מקומות שמעניינים אותה ומושכים אותה לחזור אליהם באפליקציה זו. "אם אני מאבדת את הסימונים האלה זה אסון, הם כביכול איזוטריים וסתמיים אך הם מאוד מאוד חשובים. הסטודיו הוא השוטטות, המפגש, ההיתקלות והחזרה לאותו מקום."

לדבריה, בדיוק משום כך, היא אוהבת לעבוד לבד והמדיום לרוב מאפשר לה זאת. "יש הבדל עצום בין להיפגש עם העולם לבד או עם צוות. יש משהו פחות צרכני, שפחות בא לצרוך את התופעה או המקום בלבד. הלבד יותר מאפשר להיפגש עם התופעה ולראות אותה ולבדוק מה ניתן להגיד דרכה. המושג 'לתפוס תופעה' הוא מבחינתי כמו ההבדל בין צילום סטילס לווידיאו - צילום תופס את הרגע ווידיאו פוגש את הרגע והמפגש הזה מתאפשר דרך זמן והשתהות."

לפני כמה חודשים חזרה פרג מסמסטר קיץ שבו לימדה בסאן דייגו שבקליפורניה. בשונה מנסיעות קודמות היא לא לקחה עמה חומר גלם לעריכה וכך מצאה את עצמה פנויה לספיגת המקום. התוצאה היא עבודה חדשה שהוצגה לאחרונה בתצוגה קבוצתית בגלריה ברוורמן. העבודה, הנקראת "No Wind", היא אחת העבודות המרגשות של פרג וכוחה בפשטותה, ביכולת שלה לא רק לתפוס תופעה כמו בצילום, אלא במפגש עמה. פרג מתחקה בווידיאו אחר תופעה שלא הכירה קודם לכן, של אנשים האוחזים בשלטי פרסום בצמתים, חלקם מבצעים אתם במיומנות רבה פעלולים, חלקם מנענעים אותם מצד לצד וחלקם מסתתרים מאחוריהם.

לעומת שלטי הביבורד הענקיים המאפיינים את תרבות הפרסום השלטת, התופעה הזו זולה בהרבה. פרג מספרת שמרבית אוחזי השלטים הם עובדים זרים המשתכרים כארבעה דולרים לשעה. הדבר המעניין לדבריה הוא "האופן שבו האדם האוחז בשלט צריך למשוך תשומת לב ונאלץ למצוא שיטות לשם כך. זו לא משמרת קצרה והם צריכים לא להשתעמם ובעיקר להזיז ולהפעיל את הגוף שלהם שאוחז בשלט במשך שעות ארוכות". פרג נמשכה לתופעה וניסתה לבחון את היחס שלה לשלטים המזוהים יותר עם מחאה והפגנות, שבהן הם מתפקדים כמצע להבעת דעה.

את כל האנשים צילמה מרחוק, וחלקם כלל לא ראו שהיא מצלמת. העבודה המוקרנת בשני מסכים משלבת את המבט הרחב שבו היא מתעדת מספר אנשים, לבין המסך השני שבו היא מתמקדת בדמות

אחת שאתה גם שוחחה ארוכות, בליווי שלט פרסום לבן ללא כיתוב שנתנה לו לאחוז. הדמות היא מהגר קמבודי בן 85 שבמפתיע פוצח במונולוג אופטימי על אודות היום היפה, מזג האוויר, על כך שסאן דייגו היא מקום טוב לאנשים כי יש בה חנויות ומסעדות. "העמדה הכל כך שונה ממה שציפיתי למצוא סובבה לי את הפרספקטיבה על העבודה, ממקום של מסכנות למקום של כח*."

